

KIS TRAP

PARTI FECSKEK. (Lásd a 254. lapon.)

XXXII. kötet, 16. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. április 17-én.

MORGÓ BÁCSI.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás)

KÉT leány kissé megzavarodott. Nem akartak árulkodni testvérokrre, de az öreg urnak éles szeme volt, hamar észre vett és kitalált mindent s rövid idő alatt kivallatta a leányokat, hogy György bizony önző, hetyke, elbizakodott fiu, ki csak magára gondol.

— Pedig mi lesz belőle, ha mégis bekövetkeznek, amitől mamánk fél, hogy szegények leszünk! sóhajtá Jolánka. Mi már beszéltünk róla, mit fogunk dolgozni, hogy fogunk gondoskodni jó mamánkról; de György nem is gondol még effélére, mert nem is sejti, hogy bajfenyeget. Nem hiszi, kedves bácsi, milyen jó volna már tudni neki is, hogy vége lehet az urfiskodásnak mihamar.

— Persze hogy tudnia kell. Hanem ezt bizzatok reám, majd én intézem el vele. Előbb jól ki kell őt ismernem.

Másnap már este volt, mikor Morgó bácsi megint megjelent. A vendégszobában egyedül találta Györgyöt, ki ott tanulta leczkáját s épen elkészülvén, összecsapta a könyvet. A mint az öreg urat megpillantotta, nem valami nagyon örvendve kelt föl s kérdezte, hogy ide hívja-e a mamát?

— Nem szükséges, majd megtalálom magam is. Maradhatunk egy kicsit magunkra is, szólott Morgó bácsi és leült. Csak ülj le!

— Hát... hát én ne menjek el?

— Nem, hacsak még tanulni valód nincs.

— Az nincs... már elkészültem a leczkémel.

— Sok a leczke, ugy-é? Keményen hozzá kell látni?

— De mennyire! Reggeltől estig egyebet sem csinálok, csak az iskolában ülök és itthon tanulok. Agyon kinozzák az embert!

Szemben ültek az asztalnál (Lásd a képet a 248—249. lapokon.) s az öreg ur sajtáságosan fürkésző szemmel nézte Györgyöt. Aztán így szólt:

— Ugy látom nem igen vagy megelégedve a dolgaiddal. Talán nincs is soha szünet napotok?

— No... azt épen nem mondhatom... van rendszeren minden héten... de mit ér az, mikor az embernek csak mamája és leánytestvérei vannak.

— Hm! *Csak? Csak?*

György nem vette észre, hogy az öreg ur ezt valami furcsa gunyos hangon mondja. Folytatja is György a panaszát:

— Itthon nincsen semmi mulatságom, másfelé meg nem mehetek.

— Hogyan? Hát nem ereszt a mama pajtásaidhoz?

— Ereszteni eresztene, de inkább nem megyek, hogysen szégyenkezzek köztök. Jobb is volt sokkal, mikor még vidéken laktunk... ha tőlem kérdik: soha sem jöttünk volna ide a nagyvárosba.

— No lám! Minden esetre kár volt, hogy mamád nem kért tőled is tanácsot. De hát tulajdonképen mi a bajod?

— Oh, el sem tudnám mind mondani... Először is úgy tartanak, mint valami kicsi fiúskát. Mondtam is mamának, hogy nekem most már több zsebpénz kell, mert én nem akarok utolsó lenni az iskolában. Épen tegnap beszéltem egyik

barátommal... annak épen ötször annyi zsebpénzt adnak, mint nekem.

— És annak a barátodnak az anyja özvegyasszony s kissé szorult viszonyok közt van?

György megint nem vette észre a fogas kérdést és bele esett.

— Oh dehogy! felelé. Az apja igen gazdag ember. Barátom pedig épen olyan idős, mint én.

— No's, hát megmondhatod barátodnak, hogy tisztelem az atyját, de nem hiszem, hogy okosan cselekszik, mikor sok pénzt ad a fia kezébe.

Most már kezdte György észrevenni az öreg ur czélzatát s kissé zavartan mondá:

— Oh... nincs abban semmi rossz... az én koromban...

— A te korodban, kedves fiatal barátom, nagyon könnyen követ el az ember oktalanságokat, szóló Morgó bácsi szigorúan. És épen nálad is azt látom, hogy igen rossz uton vagy és hogy jó mamád nagyon is sokat engedett neked, talán azért is, mert beteg és nem bír veled bajlódni. De én nem vagyok beteg és birni fogok veled, majd meglátod. Hanem erről majd beszélünk még többet is. Most menjünk be a mamához.

A másik szobában együtt voltak mind a többiek s míg az öreg ur a mamával és a nagy leányokkal beszélgetett, György félre vonult a kis Vikivel és hal-kan, de indulatosan suttogott vele.

— Láttam, hogy sokáig beszélgetett veled a bácsi, szóló Viki. Ugy-é, kedves jó öreg bácsi?

— Kedves? Jó? Köszönöm az ilyen jószágot! felelé György. Ellenkezőleg, a legkiállhatatlanabb ember, a kit valaha láttam. Képzeld, még fenyegetni mert, hogy így meg úgy fog elbánni velem. No persze! Azt hiszi, hogy én majd engedelmeskedni fogok neki. Csak azt várja!

— De hát mit tehetnél egyebet, ha mamánk rábizza a dolgait?

— Mit? Ha egyebet nem, hát elmegyek a háztól, el én! Ugy sincs itt semmi örömöm ebben az életben, örökké csak korholnak és ha kell valami, sajnálják tőlem. Tessék, ma is a nagy esőben bőrig áztam, pedig már vagy tizszer kértem a mamát, vegyen nekem esernyőt.

— Hiszen van esernyőd, nem is olyan régen kaptad.

— Nem régen! Már majdnem egy esztendeje. Csupa lyuk... csak nem fogok olyan hitvány, rongyos esernyővel jární, hogy mindenki nevessen rajtam!

— Nem olyan rossz még az... én láttam...

— Eh ne beszélj! Már te is ellenem fordulsz, mint a többiek mind! Ez már tűrhetetlen! Ne is beszélj hozzám!

György urfi nagy mérgében megfelledezett róla, hogy nemesak ketten vannak ott. Hangosan zsörtölődött.

— No no, mi az, gyerekek? kérdé Morgó bácsi. Min pöröltök?

— Oh, kedves bácsi, nem szoktunk mi ketten pörölni, felelé Viki gyorsan. Csak úgy elbeszélgettünk.

— Hm! Nagyon élénken szoktatok beszélgetni. És miről beszéltek?

Már erre nem felelt Viki oly gyorsan. A mama szóló közbe:

— Mikor a bácsi kérdez, akkor felel-jetek szépen, őszintén.

— No jó, hát megmondom, szóló György daczosan. Vitáztunk, mert Viki azt mondta, hogy az én esernyőm még egészen jó, pedig nem az; már sokszor kértem újat, de nem kapok, s tegnap is azt mondta Jolánka, hogy haszontalansá-gokkal boszantom a mamát. Persze, ha nekem kell valami, az mindjárt haszontalanság!

Morgó bácsi összeráncolta a homlokát, a mama pedig röstelte is, de boszankodott is, hogy György ilyen rakonezátlan, követelőző beszéddel áll elő. Mégis, mint jó mama, nem akarta Györgyöt a bácsi előtt nagyon megszégyeníteni és csak annyit mon-dott:

— Illetlen és helytelen a beszé-ded, fiam. Menj szobádba.

Máskor e kis eset nem lett volna fontos; de most, hogy a szegény mama olyan beteg volt, a fölindulás mindjárt nagyon megártott neki. Morgó bácsi ezt látta is, és nem maradt sokáig, kint a tornáczon pedig így szólt Jolánkához:

— Kedves leányom, vigyázzatok a mamára...én úgy látom, nagyon roszul

van. Ha reggelig nem lesz jobban, orvost kell hivatni, s engem értesítsetek felőle. Györgyöt pedig ne ereszszétek a beteghez, mert mindig csak bajt okoz.

Jolánka, bár szigorú volt öcsese iránt, de jó testvér is volt s kissé megijedt az öreg ur kemény szavaitól.

— Kedves bácsi, ne gondolja ám, hogy György mindig ilyen...nem olyan rossz fiú ő...nem is tudom, mi lelte épen most, hogy olyan illetlenül viselkedett.

— Olyan volt ő alkalmasint eddig is, kedves hugocskám, csakhogy neked talán nem tűnt föl annyira, mert nem mások előtt történt. Nagy ideje, hogy valami történjék vele. No, ne félj, hiszen én a javát akarom. Azt is elhiszem, hogy alapjában nem rossz gyerek. Csakhogy észére

kell téríteni. Még nem tudom, mikép, — de megpróbálom.

György ez este is, mint nagyon sok-szor, boszusan és elégtlenül feküdt le. Meg volt győződve, hogy mindenki üldözi. Hogy valami egyéb baj is lehetne, arra nem gondolt. Aztán elaludt és nem tudott semmiről, nem hallotta, hogy késő éjjel ajtók nyílnak, emberek jönnek-mennek,

...KEZÉBEN GYERTYÁVAL. (Lásd a 245. lapon.)

suttognak, kocszi áll meg a ház előtt s olyan nagy mozgás, járás-kelés van a házban, hogy okvetlenül mindenkinek talpon kellett lenni.

Csupán ő aludt nyugodtan, csöndesen, mert az ő segítsége nem kellett senkinek, ő róla mindenki azt gondolta, hogy ha baj van, legokosabb őt távol tartani, mert hasznát venni nem lehet, csak még inkább szaporítaná a bajt.

— Gondoskodnunk kell, hogy György ne legyen utban, vagy legalább csöndesen maradjon s ne csapkodja az ajtókat.

Még sötét volt, mikor György felébredt. Ez nem volt szokása, nem kelt föl korán. Nem is magától ébredt föl, hanem az ajtó nyikorgására. Aztán gyertyafény tünt a szemébe, valaki a szobába jött. Az ám, még pedig Jolánka, pongyola ruhában, sápadt képpel, kezében gyertyával. (Lásd a képet a 244. lapon.) György álmosan emelkedett föl.

— Mit akarsz? kérdé boszusan. Mit

versz föl az álmomból? Hiszen még nagyon korán van.

— Nem sokára virrad és most már én és Vilma is lefekszünk.

— Most fekszőtök le? Hát eddig mit csináltatok? Talán bálban voltatok?

— Ne beszélj ilyeneket, György! Nagy baj van, mamánk nagyon beteg. Mellette virrasztottunk egész éjjel. Most kissé elszunyadt s az öreg szakácsné van mellette; mi lepihe-

nünk egy kicsit.

Már erre egészen kiment az álm György szeméből.

— Akkor hát most én megyek mamához...

— Nem, az nem szükséges, sőt nem is szabad. Az orvos épen most volt itt és azt parancsolta, hogy teljes nyugalomban tartsuk a beteget. Azért jöttem, hogy ha talán kissé eltalálnék aludni és te fölkelsz reggel, arra figyelmeztesse-

lek, hogy járj nagyon csöndesen és ne menj be a mamához, mert ezzel fölizgatnád.

...NEM SZABAD BEMENNED.
(Lásd a 246. lapon.)

...MEGVETŐLEG FORDULT EL.
(Lásd a 247. lapon.)

— Mit? Hogy én ne menjek be? Hát nektek szabad, nekem nem? Én ne lássam a beteg édes anyámat? De igen is be fogok menni!

— Nem fogsz bemenni. Este is nagyon fölzaklattad azzal a haszontalan esernyő históriával. Órákig erről tusakodott lázában, mikor félrebeszélte. Most mamánk életéről van szó és remélem, nem fogsz zenebonát csinálni. Különben ki is adtam a parancsot, hogy ne bocsássanak be.

— Te nem parancsolsz nekem! Azért is be fogok menni.

— Nem fogsz. Arról gondoskodtam.

Ezzel Jolánka kiment. György tusakodott, hogy most rögtön fölkeljen-e és siessen a mamához. De ha a mama most alszik, csakugyan nem szabad zavarni. Majd reggel, mielőtt iskolába menne, benéz hozzá. Csak azért is, mert Jolánka tiltja.

Reggel csakugyan korán kelt föl, hamarosan öltözött és sietett terve végrehajtásával; de amint a másik szobába lépett, meghökkenve állt meg. Mert ott volt valaki, a kivel bajosabb volt kikötni, mint Jolánkával. Ez a valaki pedig Morgó bácsi volt, aki igen komoly képpel járkált ott fel s alá.

— Nagyon korán keltél ma föl; mondá.

— I... igen... nem is gondoltam... hogy itt találom...

— Eljöttem, mert testvéreid egész éjjel virrasztottak, pihenésre van szükségük, valakinek pedig kell itt lenni, aki szükség esetén intézkedjék.

— Én is itt vagyok és épen be akarok menni a mamához.

— Oda nem szabad bemenned. (Lásd a képet a 245. lapon.)

— De igen is bemegyek. Ezt nem tilthatja meg nekem.

Morgó bácsi nyugodtan karon fogta Györgyöt és lenyomta egy székre.

— Én is megtilthatnám, de most az egyszer nem én tiltom, hanem az orvos, a kinek itt most mindenki engedelmeskedni tartozik.

— Igen? Hát másnak szabad bemenni, csak nekem nem? Oh látom én jól, hogy csak engem üldöz mindenki. Mindenképen el akarnak tenni láb alól, mert nem szeret senki. Jól van, hát azt sem bánom. Ha most nem eresztenek be, akkor sokáig nem fog a mama látni.

Az öreg ur merően, de nyugodtan nézett rá.

— Talán meg akarsz szökni a háztól?

— Szökni nem akarok, hanem elmegyek, nyiltan, egy csöppet sem titkolózva. Rég látom én már, hogy itt senki sem szeret.

— Én meg azt látom, barátocskám, hogy épen nem törekedtél arra, hogy szeressenek. De most mondok valamit. Jó anyád betegségét nagy mértékben növelte a te viseleted. Te soha sem gondoltál egyébre, csak a magad kedvtelésére; nem vetted észre, hogy itt a házban már jó ideje baj és gond van, mindenki gazdálkodik, takarékoskodik és aggódik, mert nagy csapás érte anyádat. Eddig sem volt nagyon gazdag s most szegény lett.

— Szegény lett! De hiszen nekem nem mondták! Miért nem szóltak?

— Magam is azt hiszen, hogy jobb lett volna, ha mindjárt megmondják neked. De jó anyád sokkal inkább szeret, hogysen busítani akart volna, kivált mikor látta, hogy még apró bajokat is mily nehezen tudsz elviselni, hogy még az is szerencsétlenné tesz, ha az esernyőd nem egészen új.

György kissé szégyenkezve sütötte le szemeit. Az öreg ur pedig folytatá:

— Aztán úgy gondolkozott jó márnád, hogy ha te tudod is a bajt, az nem segitsemmit, inkább tanulj hát nyugodtan tovább. És irt nekem, hogy jőjtek el és próbáljak segíteni. Hát én fogok is.

— Hogyan?

— Az nem a te gondod. Reád csak az tartozik, hogy ezentul én fogok gondoskodni rólad és nekem fogsz engedelmeskedni.

— Oh köszönöm, de én nem akarok másnak alamizsnájából élni. Ha itthon nem lehet, majd megélek én máshol is.

— No, barátocskám, az nem olyan egyszerű dolog. Mert ha anyád nem engedi, nem mehatsz el. Különben most a szegény mama nem beszélhet ilyen dolgokról. Ne hirtelenkedd el a dolgot; különben én nem erőltetlek semmire. Most csak menj iskolába. Mire visszatérsz, majd én tudatom veled, hogy van a mama.

György elment, de az iskolában ezután nem sokat figyelt. Inkább azon járt az esze, hogy csakugyan elmegy a háztól. Minek is maradna, mikor senki sem szereti... senki, csak épen a kis Viki, de az

még olyan kicsi, hogy nem számít. És most itt van ez a Morgó bácsi... ezzel kinoztassa magát? Nem, azt nem teszi! Inkább elmegy... tudja is már hová. Mikor kint járt falun jó barátainál, sokszor irigyelte azokat a boldog kertészfiukat, akik vigan füttyörészve végezték könnyü munkájokat... kimegy oda és beáll efféle munkára... aztán nem lesz semmi baja. Ez sokkal kellemesebb, mint egész nap a sok nehéz leczkét tanulni.

Ilyen gondolatokkal tért haza is. Már a kapuban várta Mungo, a bácsi fekete inasa és jelenté:

— Azt izeni anagyságos uram az ifurnak, hogy a kedves mama egy kicsit jobban van, a doktor ur azt mondta.

György megvetőleg fordult el az inastól (Lásd a képet a 245. lapon.) Mit hallgasson ő izenetet? Majd megtudja maga, amit meg akar tudni.

(Folytatása következik.)

JANIKA ÉS MARIKA.

— Beszélyke. —

(Vége.)

ÖLNYITOTTA a tárczát és megolvasta a pénzt.

— Helyes. Ez az, nem hiányzik semmi. Derék gyerek vagy kedves fiam. Az az ur, aki elvesztette ezt a tárczát, még tegnap reggel bejelentette és ötven forint jutalmat tűzött ki a becsületes megtalálónak, a ki visszahozza. Itt van az ötven forint, ezt becsülettel megérdemelted.

Janikának megint hirtelen vigra fordult a kedve. Erre ő nem számított. Most már megint gazdag ember, segíthet

Marikán, még pedig becsületes módon. Talán csak elég lesz ötven forint annak az öreg doktornak?

Megint ujjongva, tánczolva rohant be a kis vak leányhoz.

— Nincsen semmi baj! A tárczát visszaadtam, de jutalmat kaptam ám! Ne félj semmit, Marika, mégis csak meggyógyítjuk a szemedet.

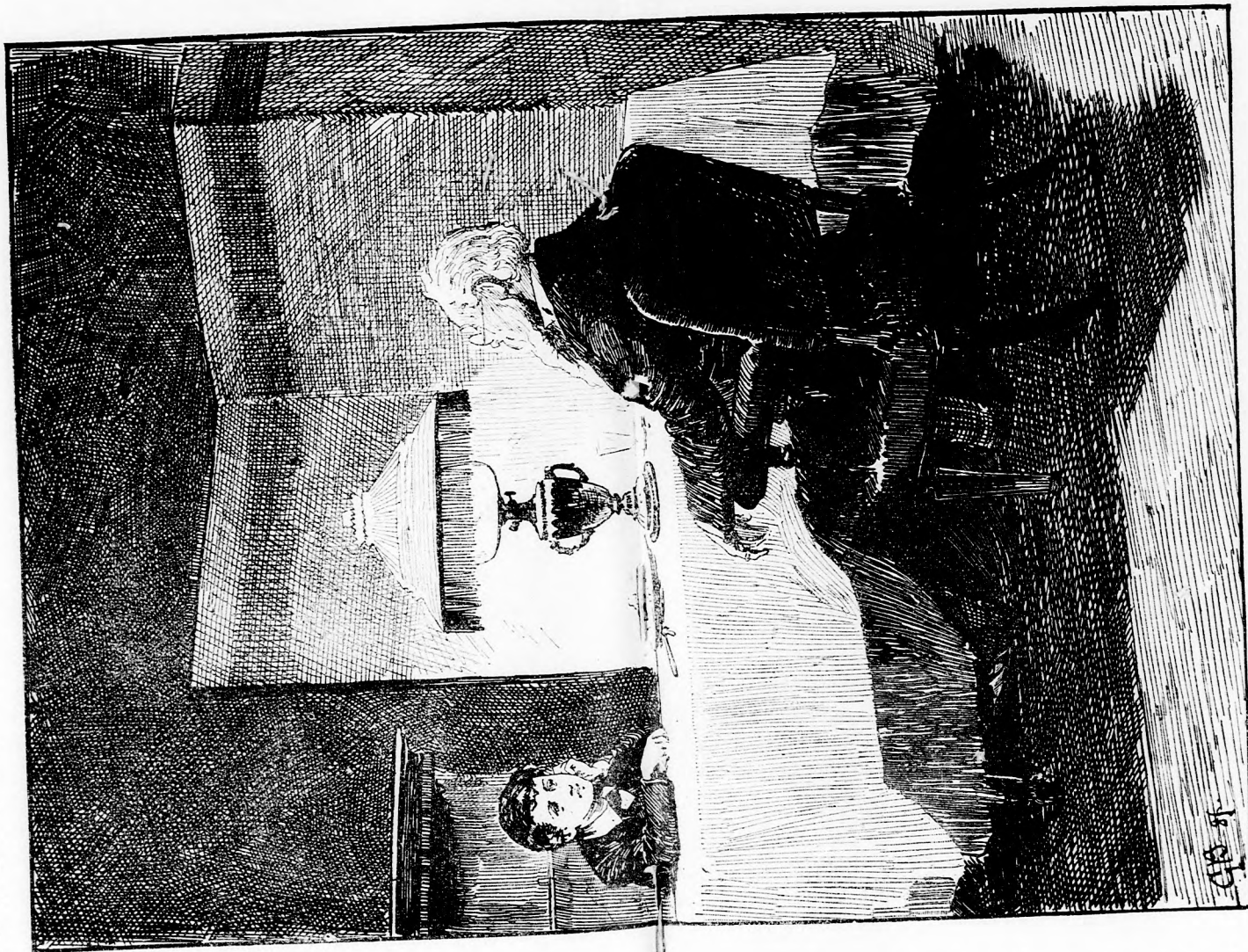
A kis leány megint örült, de az öreg Zsuzsánna megint csak komoly maradt. Félrehívta Janikát és így szólt hozzá:

— Az nagyon szép, hogy te ezt a kincsedet a szegény Marika gyógyítására akarod fordítani. De hát jól meg kell azt gondolni...

— Oh, nincs itt most már mit meggondolni.

— Dehogyan nincs. Először is nem bizonyos, hogy Marika meggyógyul és akkor hiába költötted el a pénzedet. De különben is ő nem testvéred, nem is rokonod, te pedig magad is ágról szakadt szegény ördög vagy. Nincs egy becsületes ruhád, se cipőd, egyébre is volna szükséged és ezen a pénzen talán kezdenél valami okosat, hogy ne bolyongnál az utcákon, mint most. Én azt mondom, gondold meg jól.

Ha ezt a pénzt valami szegényebb mesternek adod, talán befogad tanulónak és ember lesz belőled.

Ez bizony nem volt egészen hiábavaló beszéd, ezt meg kellett gondolni. Janika el is hallgatott és elgondolkozott. De töp-

renkedése nem tartott nagyon sokáig, mert így szólt:

— Már én csak a mellett maradok,

miből megéljek. De mi lenne szegény Marikából, ha egész életére vak maradna? Inkább járok rongyosan, mezitláb, csak rajta segítsünk. Még ma elvezetem az öreg doktor urhoz.

A jó Zsuzsánna aszszony, akarta vagy sem, könnyezett és megsimogatta Janikát.

— Jó fiu vagy, megérdemled, hogy Isten is megáldjon. Hát csak vezesd szegény Marikát a doktorhoz.

Nem is késtek sokat, hanem utra keltek. Janika kézen fogta a kis leányt és fölvezette az öreg orvos házába. Megint az a barátság-talan inas nyitott ajtót és rájok rivalt, hogy mit akarnak? De Janika most nem ijedt meg, hanem bátran felel:

— A doktor urral van dolgunk és magának kötelessége minket bevezetni hozzám. Nem akarunk mi koldulni, megfizetjük csak úgy, mint akárki más.

Hogy az inas a kopott fiucska e büszke szavait elhitte-é, nem épen bizonyos. De észrevette a kis leány vakságát, megsajnálta és most már hitte, hogy ezek

csakugyan nem koldusok, hanem segítséget keresnek az orvosnál. A parancs pedig úgy szólt, a legszegényebb beteget

csakugyan nem koldusok, hanem segítséget keresnek az orvosnál. A parancs pedig úgy szólt, a legszegényebb beteget

sem szabad elutasítani. Az inas tehát bevezette Janikát és Marikát az öreg orvoshoz.

Barátságos, de komoly arcú, galamb-
ősz haju öreg ur volt az orvos. Ugyan-
csak bámult, mikor a két gyermeket
megpillantotta, mert ilyen látogatója nem
sok akadt.

— Hát ti kik vagytok, fiaim és mit akartok? kérdé nyájasan.

Janika bizony meg volt egy kicsit zavarodva, de erőt vett magán és röviden elbeszélte, kicsodák ők és miért jöttek. Az öreg orvos türelmesen és figyelemmel hallgatta a történetet és hol a fiu becsületes, nyílt arcát, hol a leányka sápadt, beteges ábrázatát vizsgálta. Janika elfojtott lélekzettel leste, mit fog mondani. S az orvos végre megszólalt:

— A baj igen súlyos, de nem gyógyíthatatlan. Remélem, segíthetek rajta. Mondjátok meg a lakástokat, majd följegyzem és délután elmegyek.

— De kérem, bizonyosan eljőjjön ám! szólt Janika bátran. Nem kívánjuk ám, hogy ingyen fáradjon... van pénzem, megfizetem.

És bizonyosság okáért előmutatta szép ötvenesét. De ennek nem olyan hatása volt, mint ő remélte, mert az öreg doktor egyszerre nagyon szigorú képet csinált és így szólt:

— Hol vetted azt a pénzt? Abból, amit nekem elmondtál, nem hiszem, hogy a nagy bankókkal így parádézhass.

— Oh nem kell félni, ez az én igazi tulajdonom.

És elmondta, hogy jutott hozzá, s hogy akarta Zsuzsánna asszony rábeszélni,

hogy a maga javára fordítsa, de ő csak a szegény Marika megmentésére szánta. Az öreg doktor szemébe mintha köny lopózott volna. De eltakarta s nyájasan mondá:

— Csak menjetek nyugodtan haza. Délután ott leszek.

És meg is tartotta szavát. Nem is maga jött, hanem egy másik fiatal orvos-sal és mindenféle eszközöket hoztak magukkal. Janikát kiküldték a szobából és hozzáfogtak a műtéthez, szerencsésen levették a kis leány szeméiről a hályogot. Aztán bekötötték a szemét, megmagyarázták Zsuzsánna asszonynak, mit kell tenni a kis leánnyal vagy tíz napig. Janikának pedig tudtára adták, hogy most már nemsokára megint látni fog Marika. Jani erre ismét elővette a nagy bankót és oda nyújtotta az öreg orvosnak.

— Jól van jól, fiam, csak tartsd meg. Nem kell nekem semmi.

— Oh nem! Én megígértem, meg is tartom a szavamat. Szívesen adnám, ha szárszor annyi volna is, csak hogy szegény Marika meg legyen mentve.

Az öreg orvos egy pillanatig gondolkozott, aztán elvette a pénzt és így szólt:

— Ám legyen. Maradj csak itt kint, nekem még valami mondani valóm van Zsuzsánna asszonynak és a kis leánynak.

Janika nem is sejté, mi történik odabent, hogy a szép nagy bankót Zsuzsánna asszony kapja a kezébe. Az orvos távozása után pedig Zsuzsánna asszony így szólt:

— Janika, neked most itt kell ám egész nap maradnod Marika mellett. Szegényke nagyon elunatkoznék különben,

mert vagy egy hétig bekötött szemmel, nyugodtan kell lennie.

— Igen... de ha nem keresek semmit... éhes leszek ám.

— Ne gondolj semmivel, majd lesz neked gondom reád is.

És a szegény Zsuzsánna asszony nál régen nem volt olyan bőség, mint most hirtelen. Ami csak kellett a két gyermeknek, minden volt. Az öreg orvos pedig naponként eljött és látta, hogy Janika mily igazi jószággal ápolja a kis beteget. És mikor végre levették Marika szeméről a kendőt s a kis leány látott, igazán látott, nehéz lett volna elhatározni, ki örült jobban: Marika-e vagy Janika? De talán legjobban örült az öreg doktor, ki így szólt magában:

— Ez a fiu igazi nemes szivü, derék fiu. Kár volna, ha tudatlanul, nevelés nélkül nőne föl. Gondom lesz rá, hogy jóra való ember legyen belőle.

Pár nappal később Janika már egy jó nevelő intézetben lakott, mint a gazdag öreg orvos pártfogoltja s a jó öreg ur gondoskodott Marikáról is. Nem is bánta meg, mert Janika a jó sorsban is a régi derék fiu maradt, kitünően tanult és híres orvos lett belőle, a ki most abban találja legnagyobb örömét, hogy a szegény szenvedőkön segíthet.

A MÉRGES PAPAGÁLY.

— Egy új lakónak, aki a házunkba költözött, van egy csodaszép madara, amely beszél! — mondá egy reggel Anna hugoskám; csak az a kár, hogy nevetlen, mert mindenkit csufo.

Bátyám nevetve fordult hozzám.

Egy papagálya van az öreg bárónénak, a Lóri madár. Szép időben a folyosó vas korlátján sétál; s megtörtént, hogy Katinkát csufofgatta, midőn sirt, vagy nevetett.

Nekem sem kellett több! Szegény mamuska nyakán nyugösködtem mindég, hogy a madarat akarom látni. Nagy bajuk volt velem, míg megnyugtattak s lefekvésre birtak.

Végre elérkezett a várva várt nap. Legelső dolgom volt az udvarra nyíló ablakok egyikéhez menni, hogy a sokat emlegetett madarat láthassam. De nem volt kint s már csalódva vonultam vissza az ablaktól, midőn egyszerre fájdalmas sirás, Anna hugom hangja üti meg füleimet. Ijedten az ablakhoz futok, mert a hang a folyosóról jött, midőn ablakkal szemben egy szép zöld madarat, a bárónő papagályát pillantottam meg, tele torokból siránkozva, ép úgy, miként a mi kis babánk szokott tenni, ha valami nem volt inyére. Az ablakon keresztül gyönyörűséggel néztem azt a madarat s még magamhoz sem tértem bámulatomból, melyet a madár váratlan megjelenése és szépsége idézett elő, midőn felhagyott siránkozásával s »Lórri éhes! Lórri enni kérr!« kiáltással az ablaknak repült, hogy a kezemben levő czukros narancs szeletet adjam neki. Kinyitottam az ablak egyik szárnyát s csemegémet igazságosan elosztva, felét neki adtam. Mint valami finnyás kisaszszonyka, a körmei közé fogta a narancs szeletet, másik lábával a szék karjába kapaszkodott s úgy eszegetett. Ekkor láttam pompás tollzatát is. Egész teste

gyönyörű zöld tollakkal volt fedve, melyek szárnya hegyén és oldalt a nyakán legszébb halvány pirosba mentek át. Sárga csőre, lába és fekete szeme volt. Elvégezve étkezését, fülhasító rikoltással vett tőlem bucsut s kiröppent az ablakon. Ez időtől jó barátságban éltünk, noha többször rászédett bennünket siránkozásával, nyafogásával, a mi kis babánkat utánozván.

Később aztán észrevettem, hogy gonosz is. Az inas, midőn urnójéhez a rendes séta után bevitte, nem foghatta a kezébe, mert összecsapkódta erős csőrével, s arczát sem kimélte, hanem seprünyelet nyújtott alája, arra Lóri felkapaszkodott s úgy szállították be a szobába.

Sokat tudnék róla elbeszélni, de most csak azt mondom el, miként állt boszut ez a madár.

MOSÁS. (Lásd 254. lapon.)

A második emeleten, urnője lakása mellett, lakott egy kereskedő család. Sok apró gyermek volt ott, kik folyton sivalkodtak. Ugy látszik, Lórinak nem volt jnyére a jogaiba való avatkozás, mert többször az ajtajuk elé szállt s sikoltozva és tollait felborzolva rikácsolta: »Terr—csisza—márrr!« Végre nagy kurrogás közt

ráparancsolt a siró babára: »Hall—gass!« Így ment ez vagy egy hétig, midőn egyszer az asszony kijött s egy seprüvel a madarat elkergette. Tollait felborzolgatva, dühösen menekült Lóri s folyton visszalármázott, de a seprü elől meghátrált. Azonban amikor csak tehetett, mindig odatipegett a kereskedőék ablaka elé ri-

kácsolni jött, sőt — szinte hihetetlen — minden tollat, szemetet, amit csak talált, az ajtajuk elé halmozott.

Egyszer a kis babánk ismét sirt, midőn Lóri kint sétált. Körülnézett, s látva, hogy senki sem figyel reá, az ablak elé lopódzott és versenyt sikongott a gyermekkel és utánozta. Ugy történhetett, hogy a háziasszony a felső szobákban volt elfoglalva, mert Lóri jó ideig üzte már a gonoszkodását s még senki sem jött elkergetni. Szegény gyermek megijedve az éktelen lármától, még hangosabb sirásra fakadt, midőn végre is kijött a mi édes anyánk, de mert üres kézzel jött ki, Lóri egy csöppet sem félt s minden hessegetés daczára tovább sikongott. Tudta tán a gonosz, hogy közel nem mernek hozzá jönni vagdalkozó csőre miatt. Mamánk perelt, Lóri szintén. Szárnyait szétterjesztve, rikogatva ugrált, még a fekete husos nyelvét is kiöltögette, a maga beszédjével s az eltanult emberi nyelven egész özönét szórva a szidalmaknak a perelő asszonyra; valósággal szembe szállt vele. Végre oly dühössé lett, hogy szavakat nem is, csak rekedt rikácsolást hallottunk tőle. A nagy lármára kijött a báróné inasa, seprűvel kezében, de a madár oly dühös volt, hogy nem akart bemenni, bármiként kergették, csak mindég visszaszállt ellenéhez veszekedni; végre is csak nagy hajsza és mandula kínálásával lehetett a boszus állatot rávenni, hogy be engedje magát vitetni.

Marianne.

ESŐBEN.

ESIK eső karikába
 A Mariska kalapjára.
 De már nem eshetik rája:
 Az ernyője ki van tárva.
 Ó, de szegény Mariskája
 Mit ér vele? — A ruhája
 Össze ázva, össze rázva.
 Bizony nem mehet el már ma
 Fanniékhoz ozsonnára!
 Hej pedig a Fanni várja
 S várja sok barátja, társa.
 Kikkel oly vigan eljátszna!
 »Ej mit! Neki vágok, hopp!...
 Ott leszek, mert akarok!«

PARTI FECSKÉK.

(Képpel a czimlapon.)

IG RÖPKÖDÉS, hangos csicsérgés eleveníti a hosszú hónapokon át oly csöndesen busongott tópartot.

— Itt vagyunk, megint itthon vagyunk, jaj de jó! Ugyancsak elfáradtunk a nagy utban, ijedeztünk is eleget a sok veszedelem közt, de végre szerencsésen itt vagyunk. Nem tértünk vissza mindnyájan, az igaz! Szegény pajtásaink közül sokan odavesztek, ki a tengerbe, ki gonosz rablómadár áldozatául. Örvendjünk, hogy mi szerencsésen megjöttünk. A tó megint olyan szép, mint tavaly, a nádas még sűrűbb lett és kövér rovar még több van az idén. Vigan és boldogan fogunk élni.

A kedves kis parti fecskék csicséregnek így a víz fölött. Mert nemcsak a házak eresze alatt tanyáz fecske, ez az emberszerető madárka. Van ennek egy atyjafia, a parti fecske, mely nem szereti a falakat, a szűk házakat, hanem inkább kint üti fel a sátorfáját a szabadban, még pedig mindig vizek partjain. Ez a parti fecske.

Közel atyafiak a házi fecskével, még külsőleg sem nagyon különböznek. De az életmódjuk mégis különböző. A házi fecske nagy fáradtsággal építi fészket az eresz alatt, valami jól védett helyen s ott röpked naphosszat az emberek közt, pusztítva a legyeket és más alkalmatlan rovarokat. Tudja, hogy nem bántják, sőt tavaszkor már mindig várva-várják, mikor tér vissza. Ha nem éri valami szerencsétlenség, vissza is jön mindig régi fészkébe.

A parti fecske nem szereti az emberek társaságát. Csöndes vizek partján él s fészket a part meredek oldalában kis üregekbe, szakadékokba rakja. Nem is bántja ott senki, mert kívülről bajos észrevenni, hol van fészek. De nem is akarja senki bántani, mert a parti fecske épen

olyan hasznos madárka, mint házi atyjafia. Csupán csak rovarokból él s naphosszat fogdossa a vizek fölött tánczoló különböző rovarokat. El is pusztít belőlök tömérdek, kivált mikor nemcsak magának, hanem édes kis fiainak is kell eleséget szereznie.

Miként a házi fecske, úgy a parti fecske is költöző madár, de hű marad hazájához. Mikor kicsinyeit fölnevelte s a nyár véget ért, akkor nagy csapatba gyülekezik és indul déli vidékre, hol nincsen sem fagy, sem hó, hanem van mindig bőven jó kövér bogárka. Nagyon messzire, sokszor a tengeren túli országokba kell vándorolnia; de mihelyt a tavasz nálunk közeledik, ő is újra megindul visszafelé, nem röstelve a nagy ut fáradtságát. És mire igazán kitavaszodik, a házi fecskével megérkezik a parti fecske is és vigan hirdeti, hogy vége a zord télnek, kizöldül a mező, mosolyog ránk ismét a fölélédett szép természet.

Es a régi helyére mindig visszatalál, akármilyen messze járt is télen át. Mintha tudná azt a szép magyar dalt, hogy:

»Messze jártam, máshol is volt jó dolgom,
De a szívem csak azt mondja: jobb otthon.«

MOSÁS.

(Képpel a 252. lapon.)
GYORSAN, gyorsan,
Már hadd mossam
A fehérneműt,
S aztán ágra!
Nem sokára
A nap ide süt.

Nap melegén
Nyár szelletén
Magszárad hamar —
Hanem addig
Fel hónaljig
Ázzon ám a kar!

AZ AGÁR ÉS A SERTÉS.

— Állatmese. —

MELEG nyári napon pocsolyában hempergett az öreg sertés, körülötte pedig a kicsinyei. Szörnyű módon jól érezték magukat, mert a gazda bőven adott nekik enni, most pedig kedvökre heverésztek és hűtözték a piszkos vízben.

Epen arra ment egy szép agár és megállt egy pillanatra.

— Jaj de ocsmány teremtések! szólt borzadva. Hogy hemperegnek abban a piszkos pocsolyában! Sajnálom az istenadttakat, mert ugyancsak szerencsétlenek lehetnek, hogy még ilyen helyen is meg tudnak élni. Borzasztó csak rájok nézni is. Mindjárt végem volna, ha csak a lábamat is bele kellene mártanom ebbe a büzhödt vízbe. Boldogtalan csuf teremtések, mennyire sajnálom őket!

Igazán még látni sem szerette a sertés-familiát. Neki rugaszkodott és pár pillanat alatt eltűnt.

Egyik kis malacz, a mint ott hempergett a mocsárban, észrevette a parton álló agarat és röfögve bámult rá. Aztán kérdé az öreg sertés anyótól:

— Ugyan miféle szerzet lehetett az, aki most itt állt a parton? Jaj de sovány volt! Minden bordája kilátszott.

Az öreg pedig felelé:

— Az bizony nagyon szerencsétlen egy ficzkó az istenadta! Agár a neve és a kutyák nemzetségében a legsoványabb. Nem is csoda. A helyett, hogy kényelmesen és jól élne mint mi, ennék, innék, aludnék, hűtöznék a pompás sűrű iszapban vagy dörzsölgetné az oldalát a kason, esze nélkül futkosnia kell egész nap. Soha sem kap eleget enni, mert soványnak kell lennie, hogy könnyebben tudjon futni a nyul után. Fogadni mernék, hogy most is üres a gyomra szegénynek. Így persze csak úgy zörög minden csontja, csak épen a bőr van rajta. Igazán sajná-

lom szegényt, meg sem foghatom, mikép tud ily nyomorultan megélni. Tudom is, hogy irigyel minket, mikor látja, milyen kövérek vagyunk. No de hiába, nem lehet mindenkinek olyan jó dolga, mint nekünk.

Es a kicsinyekkel együtt elégedetten dőlt vissza a mocsárba.

Az okos ló pedig, mely épen ott közel legelt, megszólalt:

— Mindegyikök sajnálja a másikat, pedig egyiknek sincs igaza. Mindig téved, aki csak a maga izlése szerint itéli meg a mások dolgát. A hányan vagyunk, annyi-féleképen gondolkozunk és annyiféleképen lehetünk boldogok.

ARANY KALÁSZOK.

A henye ember olyan mint a sokáig álló viz: megromlik.

*

Nem elég csak külszinre engedelmeskedni; bensőleg is érezni kell, hogy rosszul tennök, ha köteles dolgunkat nem teljesítenök.

*

Soha sem fog tudni jól parancsolni, aki nem tanulta meg az engedelmeséget.

*

Élvezni a jót, melyet a Gondviselés nyujt: bölcsesség. Részt juttatni belőle: erény.

*

Mikor magad vagy, gondoldj a hibáidra; mikor másokkal vagy, felejtse el a mások hibáit.

*

A tudatlanság rossz paripa: nemcsak célhoz nem viszi lovasát, hanem ledobja a sárba s akik látják, még nevetnek is rajta.

BETÜREJTVÉNY.

e, e, a, a, a, a, o, o, o, p, k, t, sz, n,
v, l, g, r, m, cs, cs.

Ezen betűk a következőképen helyezendők el: I. sor egy magyar várost jelentsen az al-Duna mellett, a II. sor egy magyar várost a fel-Duna mellett, a III. sor egy magyar várost a közép-Duna mellett.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXII. köt. 14-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Országos képviselő.

Helyesen fejtették meg: Márkus Győző, Unger Leóna, Weitzenfeld Mariska, Reichlin Róza, Schmidt Irma és Etel, Géber Mariska és Kamilla, Körösi Mariska, Kazy István, Schweiger Józsi, Grumáz Ernő (hiányosan), báró Vay Margit, Ella és Zetti, Mandl Alice és Géza, Steiner Boriska, Sztankay Gizella, Keczer Stefánia, Gerlóczy Gizi, Weldin Gizi, Vilmos és Jani, Nagy Tibor, Praznovszky Ernő, Schermann testvérek, Molnár Gusztika, Wágner Malvin, Csonka Gizella, Kubinyi Andrea és Olga, Strausz Irma és Elza (hiányosan), Rónay Deli, Kaufmann Vilma és Róbert, P. Olga (nevedet ird ki egészen, különben jövőre nem fogom figyelembe vehetni. F. b.), Balás Hugó, Bernárdt Irén, Polákovits Ödön, Kunetz Ilonka, Dózsa Aranka és Ödön, Bügler Irén, Schwarz Márta, Regina és Paula, Renk Mariska, Goics Endre és Sándor, Taubner Ármin, Hadsy Mariska, Berzeviczy Edit és Lili, Weisz Imre, Bruckner Gerő, Meiszter testvérek, Forberger Bandi, Goldschmied Malvin, Szenkovich Anna és Dénes, Szalatsy Erzsike, Bernáth Béla, Thiringer Tivadar és Ervin, Hajós Magda, Tobisch Mariska, Dezsán Péterke, Deutsch Gizi és Irma, Királyfi Árpád, Rausch Margit, Préger Hilda és Oszkár, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Hajós Irén, Berger Gizella, Spitzer Gyuri és Feri, Bors Emil, Jakobovits Blanka, Buzáth Mariska, Magassy Dénes (kinek az írása? F. b.) Wigner Illés, Szalay Jolán és Margit, Gonda Béla, Mülberg Kornél s Leo, Lövy Helén, Szatmáry Király Ida és Vilma (hiányosan és nem is a saját kezetek írása, amit pedig megkívánok. F. b.) Plachy Sárka, Sóváry Margit és Dezső, Urbanovich Tihamér és Zoltán, Jablonszky Jolán, Cserei Erzsé és Pista, Schlosser Sarolta, Andorka Emma, Gebhardt Mariska, Roth Paula, Joó Pista, Spitzer Ernő és Hedvig, Draskovics Izméne, Bretter Gizella, Lang Francisca, Kubinyi Margit és Tibor, Hartenstein József, Pázmány Ágota.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

San-Remo. A földindulás részletes leírása nem való lapunkba, mert e tekintetben rég megelőzték a napilapok leírásai a képeslapok rajzai. Csak a mennyiben személyes élményei voltak a fiúcskának: ezeket, megfelelő szerkezetben, szívesen közöljük. — »Kis Lap« egyesület. (Seregélyes.) Kéréstekre ifjúsági könyvek gazdag lajstromát bérmentesen is megküldik: az Athenaeum, Franklin, Pallas könyvkiadó társulatok; Eggenberger, Légrády testvérek, Singer és Wolfner s Révai testvérek-féle ismert fővárosi könyvkereskedések. Tüzetesebb cím nem szükséges. Még árkedvezésben is részesülhetnek, ha egyleti czélokra hozatják a könyveket. — **P. Olga.** Nagyon érdekelt volna a levél, ha tudnám, ki az a P. az Olga előtt? Mert P-s Olga is nem egy van a sok ezer leánynév között. Tehát ki a névvel: Mire való azt dugdosni? — **Jablonsky Jolán.** Ismerek egy 19 éves kisasszonyt, aki nagyon szívesen olvassa még a »K. L.«-t. Azt magadnak kell tudnod és érezned legjobban, örömed telik-e még a »K. L.« olvasmányában? Ha így van: ez annak a jele, hogy — szerencsédre — még nem nőttél ki belőle. — **Plachy Sárka.** Igyekezzél föladványodnak némileg művészi alakot adni: versbe szedvén soraidat. Mert így a legközelebb eső név és tárgy is szolgáltat anyagot az effélék megszerkesztésére. »Levelet« nem szoktam írni az én kis olvasóimnak, de »választ« mindenkinek mindenkor szívesen, csak fölösleges dolgokat ne közöljön velem. — **Sz. B.** A beteg anyját ápoló özike: ez bizony egész ismeretlen vonás az állatok életében. A virágszemű gyermekről is keveset hallottunk még. Hol szedte ezeket a természeti tüneményeket? — *Több kéziratból a jövő számban.*

G Y Á S Z.

Ápril 5-én halt meg Győrött

WOTTITZ ANGELA

kis olvasó társatok. A boldogtalan szülék csak röviden így jelentik: »imádvá szeretett gyermekünk meghalt!«

Teljes szívből osztozkodunk az ő nagy fájdalomkban.

F. b.